

Ехото процѣпи въздуха, а слѣдъ това всички за-
пѣхме: «Живъ е той, живъ е, тамъ на балкана.»

Кантарджия искаа желание да замине за Турну-
магурели. Азъ го молѣхъ да остане и се прѣсѣдини
къмъ насъ, понеже бѣ късно да отиде съ Таня.¹⁾
Той не отказваше, но искаше да отиде въ града и
слѣдъ като се увѣри, че е изпуствналъ случая да за-
мине съ Таня, тогава да се върне при насъ.

Когато изпратихме Кантарджия, единъ отъ дру-
гаритѣ се обърна къмъ Пенча съ молба щото да раз-
прави въ кратцѣ живота си—своето минало, понеже
други пжтъ не бѣ правилъ това, а слѣдов. не ни бѣ-
ше и познато. Всички почти одобрихме, а Пенчо зах-
вана: «Казвамъ се Пенчо Момчевъ. Родомъ съмъ отъ
Търновско, Прѣди 6—7 год. бѣхъ на около 18 г.
възраст. Любихъ се съ чорбаджийското момиче въ

1) Тоя Таню войвода е родомъ отъ гр. Сливенъ. Казва-
ше се Таню Стояновъ Куртевъ. Вземалъ е участие въ по-ранни-
тъ движения. Прѣзъ 1872 год., когато Василь Левски миналъ
прѣзъ Сливенъ, Таню го развѣждалъ изъ града като търговецъ
на аби и шаяци, а въ сжщность той (В. Левски) е събиралъ
помощи за Централния Букурешки комитетъ. Слѣдъ като ходили
между познатитѣ, рѣшили съ Левски да позабиколятъ и нѣкои
отъ чорбаджитѣ, да поканятъ по-събуденитѣ отъ тѣхъ да взе-
матъ участис по народнитѣ работи, ако не интъкъ, то поне съ
парн. Обаче работата излѣзла наопъки. Веднага разбрали за сто-
рената си грѣшка. Таню, безъ да губи врѣме, разпорежда се та
изпраща Левски за Стара-загора. Чорбаджитѣ, какго всѣкога,
тъй и тогава, прѣнесли своята лепта прѣдъ олтаря за свободата
на отечеството ни. Тѣ се разпоредили да увѣдомятъ хюкюмата
и Таню още до вечерята билъ арестуванъ. Подхвърленъ билъ на
страшни мъжки и изпитни. Той нищо не открилъ. Билъ прѣда-
денъ на сѣда. Въ нищо не се призналъ. Но не ли знаешъ, как-
во сж биле турскитѣ сѣдилища, особено по отношения на тия
работи! Стигало да се каже, че едикойси е комита, душманинъ
на царшината, — на султана и е бивалъ осжжданъ. Осжденъ е
билъ и Таню на задочение до животъ и е билъ изпратенъ въ
Деяръ-бекиръ. Прѣзъ 1875 год. той сполучилъ да избѣга отъ
тамъ чрѣзъ Цариградъ и миналъ въ Румания, отъ кждѣто съоб-
шава на сеитѣ въ Сливенъ, като молилъ брата си и зетя
си Георги Гиндесъ да отидатъ въ Олтевица за да се видятъ